

Sygn. akt IV Ka 251/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r.

sprawy **M. O.**

syna H. i E. z domu W.

urodzonego (...) w N.

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 8 grudnia 2016 r. sygnatura akt II W 450/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I jego dyspozycji w ten sposób, że ustala, iż obwiniony M. O. przekroczył dozwoloną prędkość o nieznaczną, nieustaloną wartość;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 251/17

UZASADNIENIE

Wobec M. O. skierowany został do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

w dniu 23.06.2016 r. około godziny 22.00 w D. na ulicy (...) kierując pojazdem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h (95/70).

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016 roku sygn. akt II W 450/16:

I. obwinionego M. O. uznał za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2016 roku około godziny 22.00 w D. na ulicy (...), prowadząc samochód osobowy marki B. o nr rej. (...) nie zastosował się do określonego w tym miejscu znakiem drogowym B-33 ograniczenia prędkości do 70 km/h i przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h jadąc z prędkością

95 km/h, to jest wykroczenia z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 kw wymierzył mu karę nagany;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw obciążył obwinionego M. O. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył obwiniony zaskarżając wyrok w całości wyrokowi temu zarzucając naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd zgłaszanych wniosków dowodowych oraz zarzucając mu małą wnikliwość w rozpoznaniu sprawy, tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego; naruszenie przepisu § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań, którymi powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych, poprzez niezapewnienie wymogu identyfikacji pojazdu w trakcie kontroli dla użytego do niej urządzenia pomiarowego; nieudokumentowanie przekroczonej przez niego prędkości; brak odnotowania przez kontrolujących funkcjonariuszy odległości namierzania pojazdu oraz brak dowodu przeszkolenia funkcjonariuszy do obsługi laserowego miernika prędkości; błędne ustalenie, że przekroczył obwiniony dopuszczalną prędkość a podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od dokonania zarzucanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Skarżący w istocie nie kwestionuje faktu przekroczenia dopuszczalnej prędkości kierowanym przez siebie pojazdem, wskazując w sprzeczności od wyroku nakazowego, iż do przekroczenia takiego doszło w ocenie skarżącego o osiem kilometrów (k.13), kwestionuje natomiast poprawność pomiaru mającą wynikać z wadliwości sprzętu użytego do tegoż pomiaru jak i braku kompetencji osób obsługujących urządzenie laserowe użyte w czasie pomiaru.

Użyte w toku kontroli ruchu drogowego urządzenie ((...) o numerze fabrycznym (...)) umożliwiając dokonanie pomiaru prędkości pojazdów sygnalizuje powyższą okoliczność odpowiednim oznaczeniem poprzedzającym wartość dokonanego pomiaru prędkości. W przypadku gdyby osoba dokonująca kontroli prędkości przy użyciu wskazanego urządzenia popełniła błąd techniczny wówczas taki pomiar nie zostałby dokonany i wyświetlona zostałaby informacja o błędzie. Wskazane urządzenie posiadało w dacie kontroli świadectwo legalizacji wydane w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Wskazane rozporządzenie natomiast wydane zostało na podstawie art. 9a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, ze zmianami). Nie sposób zatem przyjąć argumentację apelującego odnoszącą się do wadliwości pomiaru urządzenia w oparciu o przywoływane w apelacji przepisy prawne, zwłaszcza że odwołuje się do przepisów §10 i §18 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych, które to rozporządzenie nie obowiązywało w dacie czynu.

Wbrew twierdzeniom apelującego przepisy regulujące kontrolę ruchu drogowego nie nakazują wykonującym ją policjantom okazywania kontrolowanym osobom dokumentów certyfikujących urządzenie rejestrujące. Obowiązek taki nie wynika zarówno z przepisów art. 129-140 Prawa o ruchu drogowym ani też z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 2008 roku w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz. U. nr 132, poz. 841). Jeśli zaś chodzi o rejestrację wizerunku kierowcy i tablicy rejestracyjnej pojazdu, to wymóg taki dotyczy stacjonarnych urządzeń rejestrujących, a takie w wypadku obwinionego używane nie były.

Wymierzona obwinionemu przez sąd I instancji kara nie jest karą nadmiernie surową i pozostaje w zgodzie z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw uwzględniając zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu

obwinionego, jak również cele jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak również w zakresie społecznego oddziaływania ale też edukacji obwinionego.

Z przytoczonych względów apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie w postulowanym zakresie, natomiast w istocie skarżący wykazał, iż mogły nastąpić błędy w pomiarze, bowiem biorąc pod uwagę relację świadków M. T. i D. M. wykazali się oni ignorancją w zakresie posiada wiedzy niezbędnej do obsługi urządzenia do laserowego pomiaru prędkości, czemu dali wyraz w swoich zeznaniach, a zatem nie sposób przyjąć aby przyjęte wartości przekroczenia prędkości były miarodajne, dlatego też sąd odwoławczy wskazane wartości przyjął w oparciu o relację obwinionego, który w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował faktu przekroczenia dopuszczalnej prędkości.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, orzeczono na podstawie art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art.118§1 kpw i §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia, Dz.U. nr 118, poz. 1269), jednakże zasady słuszności ze względu na wynik postępowania uzasadniają odstąpienie od obciążania obwinionego kosztami postępowania odwoławczego (art.624§1 kpk).